

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: V.M., zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2013, čj. MV-116704-5/SO-2012,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 5. 9. 2013, čj. MV-116704-5/SO-2012, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalované .

II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 16.342,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku .

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 30. 9. 2013 doručenou Městskému soudu v Praze dne 2. 10. 2013 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2013, čj. MV-116704-5/SO-2012 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 správního řádu částečně zrušila

a ve zbytku potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*Ministerstvo vnitra*“), ze dne 4. 4. 2012, čj. OAM-35602-22/MC-2010 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž bylo zrušeno žalobcovo povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Krajskému soudu v Plzni byla žaloba postoupena na základě usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2013, čj. 10 A 206/2013 - 65, a to z důvodu místní příslušnosti soudu.

Pobyt cizinců na území České republiky byl upraven zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

[III] Žaloba

Žalobce koncipoval žalobní námitky do pěti bodů.

[1] Neseznámení žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí v nalézacím řízení

Žalobce namítal, že v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu nebyl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. Z obsahu spisového materiálu sice vyplývá, že poté, co bylo předmětné řízení dne 31. 8. 2010 zahájeno, byl žalobce dne 15. 6. 2011 vyzván k seznámení se s obsahem spisového materiálu, nicméně v situaci, kdy správní orgán po seznámení žalobce se spisovým materiálem aktivně pokračoval v procesu dokazování (spisový materiál dále rozšiřoval) a následně rozhodl až dne 4. 4. 2012, nelze výzvu k seznámení se s podklady ze dne 15. 6. 2011 považovat za dostatečnou. Pokud je žalobce formálně vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a následně je meritorní rozhodnutí nalézacího správního orgánu vydáno až téměř 10 měsíců poté, navíc za situace, kdy je spisový materiál rozšiřován a proces dokazování tak není ke dni seznámení ukončen, tak v žádném případě nelze hovořit o splnění podmínky § 36 odst. 3 správního řádu.

[2] Nevypořádání se s vyjádřením k podkladům pro vydání rozhodnutí

Ačkoliv je správní orgán povinen dle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění meritorního rozhodnutí uvést informaci ohledně toho, jakým způsobem se vypořádal s návrhy účastníků řízení, a zvláště pak s vyjádřením k podkladům pro vydání rozhodnutí.

[3] Nevyhovující posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí

Žalobce dále namítal rozpor rozhodnutí s § 174a zákona o pobytu cizinců, resp. to, že správní orgán zcela nedostatečně posoudil přiměřenost svého rozhodnutí, a to v kontextu žalobcových rodinných vazeb na území ČR, kdy, jak správnímu orgánu uvedl, má na území ČR matku (V.P.), manželku (V.K.) a děti (V.M. a I.M.), přičemž matka žalobce je občankou ČR. I kdyby, hypoteticky vzato, žalobce získal předmětné pobytové oprávnění na základě účelově uzavřeného manželství, tak je z obsahu spisového materiálu (resp. z žalobcova

vyjádření, které správní orgán nezpochybňuje) patrně, že žalobce má na území ČR funkční rodinu, jejíž členové jsou odkázáni na výživu žalobcem, přičemž má dále na území ČR uzavřenou smlouvu o stavebním spoření a má zde dluh, kdy je zřejmé, že v případě ztráty pobytového oprávnění nebude schopen dostát svým závazkům.

I pokud by soud dospěl k závěru, že ztráta předmětného pobytového oprávnění není nepřiměřeným zásahem do životů zmíněných lidí, tak lze napadané rozhodnutí označit za formálně vadné, a to z následujícího důvodu. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců uvádí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Z uvedeného je zřejmé, že zákon o pobytu cizinců, coby *lex specialis*, klade zvýšený důraz na přiměřenost rozhodnutí správního orgánu, a to nejen ve věci řízení o správním vyhoštění, ale i ve věcech pobytového režimu, z čehož je zřejmé, že správní orgán je výslovně povinen v odůvodnění meritorního rozhodnutí vyčerpávajícím způsobem posoudit přiměřenost rozhodnutí a v rámci toho mj. zohlednit délku pobytu cizince na území, jeho rodinné vazby, ekonomické poměry atd. Žalobce byl přesvědčen, že jak rozhodnutí nalézacího správního orgánu, tak i rozhodnutí odvolacího správního orgánu tuto požadovanou úvahu neobsahují a pouze paušálně a obecně odkazují na názor správního orgánu, dle kterého je předmětné rozhodnutí přiměřené, přičemž rozhodnutí odvolacího správního orgánu dále bagatelizuje rodinné vazby účastníka řízení a uvádí, že vznikly mimo vztah spojený s povolením trvalého pobytu, tj. mimo údajně účelové manželství s občankou ČR. V této souvislosti nelze než uvést, že § 174a zákona o pobytu cizinců nerozlišuje mezi rodinnými vztahy, které se promítají do řízení o žádosti (trvalý pobyt) a vztahy vzniklými mimo žádost, nýbrž požaduje objektivní zhodnocení rodinných vazeb účastníka řízení, tj. žalobce.

Stran zhodnocení žalobcových vazeb k domovské zemi žalobce citoval z protokolu ze dne 1. 10. 2010, kde mj. uvedl, že je jediným živitelem rodiny, nemá se na Ukrajinu kam vrátit, prodal tam byt. Naopak, ve vztahu k České republice konstatoval, že zde má nemocnou matku (přiložil lékařské potvrzení), dále zde má uzavřené stavební spoření, penzijní připojištění, ale i dluhy, které včas splácí. Ve vztahu k uvedenému žalobce namítal, že ani v nadsázce nelze hovořit o tom, že správní orgán zjistil skutečný stav věci a posoudil přiměřenost svého rozhodnutí, když okázale ignoroval žalobcem prezentovaný soukromý a rodinný život nejen své osoby, ale i jeho rodinných příslušníků.

[4] Nesoulad výrokové části rozhodnutí s odůvodněním rozhodnutí

Žalobce s odkazem na § 871 odst. 1 písm. a), resp. § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (ve znění zákona při zahájení řízení) namítal, že v situaci, kdy nalézací správní orgán meritorně rozhodl dle § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. z důvodu údajného účelového manželství, a zároveň v odůvodnění tohoto rozhodnutí uvádí úvahu o narušení veřejného pořádku (str. 3), je nepochybné, že se odůvodnění rozhodnutí odchyluje od výrokové části, neboť předmětné pobytové oprávnění nebylo zrušeno z důvodu závažného narušení veřejného pořádku.

[5] Nedostatečné zjištění skutečného stavu věci

Žalobce byl toho názoru, že okolnosti jeho milostného života mohou vést k nejruznějším pochybnostem správního orgánu, nicméně považoval za nepochybné, že k natolik zásadnímu zásahu do života cizince (jakým bezesporu zrušení pobytového oprávnění je) lze přistoupit jen v tom případě, že se takový postup opírá o silný důkazní materiál. V takovéto situaci pak lze v meritorním rozhodnutí vystavět (na onom důkazním materiálu) adekvátní úvahy a správné právní kvalifikace pobytové oprávnění zrušit. Z formulace obou napadaných rozhodnutí je ovšem zřejmé, že se úvahy správního orgánu pouze pokouší podsunout účelovost předmětného manželství, nicméně požadovaný důkazní materiál absentuje. Správní orgán se tak uchýlil jen k opakovanému uvádění formulací typu „bylo zjištěno/bylo jednoznačně prokázáno“, aniž by takto jednoznačné postoje podepřel relevantními důkazy. V neprospěch žalobce tak svědčí jen ta skutečnost, že během krátkého časového intervalu požádal o uzavření manželství s rozdílnými nevěstami, což je sice podivné, nicméně samo o sobě nezakládá domněnku účelovosti manželství, a to zvláště za situace, kdy dnes již bývalá manželka žalobce v rámci svého výslechu vypovídala prakticky totožně jako žalobce. Nedostatečné úvahy správního orgánu lze demonstrovat na jeho tvrzení nesouladu výpovědi žalobce se skutečným stavem věci, kdy žalobce uvádí, že se s dotyčnou exmanželkou seznámil koncem roku 2005, k čemuž správní orgán důrazně dodává, že dle evidence CIS žalobce vycestoval z ČR dne 26. 12. 2005. Ačkoliv tak argumentace správního orgánu může vytvářet dojem nesouladu, při bližším seznámení se s obsahem spisového materiálu nelze najít jediný nesoulad, který by zavdával příčinu k tomu se domnívat, že předmětné manželství bylo účelové.

Ve výše uvedené souvislosti nelze než uvést, že správní orgán je dle § 3 správního řádu povinen zjistit skutečný stav věci, o němž nebudou důvodné pochybnosti, přičemž mu k naplnění tohoto cíle slouží celá řada efektivních instrumentů. Pokud má správní orgán podezření na účelově uzavřené manželství, tak může systémem přesných dotazů pokládaných v rámci výslechu odkrýt společnou minulost předmětných osob a pravdivost daného vztahu. Rovněž je možné vytěžit sousedy tehdejší společné domácnosti předmětných osob a následně je vyslechnout v pozici svědků. Pokud správní orgán nezajistil relevantní podkladový materiál a ocitl se tak v důkazní nouzi, tak byl žalobce toho názoru, že oprávnění k pobytu nelze rušit jen z toho důvodu, že žalobce požádal o uzavření sňatků se dvěma rozdílnými nevěstami, a to v krátkém časovém sledu. Rovněž nelze předmětné manželství, resp. jeho pravost, zpochybňovat tím, že vedle tohoto manželství žalobce paralelně budoval rodinu s V.K., neboť tato skutečnost sama o sobě nedokládá vůbec nic, resp. může dokládat pouze žalobcovu promiskuitu, ale nikoliv účelovost předmětného manželství.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 19. 11. 2013. Navrhovala žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Oponovala, že tvrzení, že žalobce nebyl seznámen s podklady pro rozhodnutí, je nepravdivé a nemá oporu ve spise. Žalobci bylo umožněno seznámit se se spisovým materiálem v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce tohoto práva využil, o čemž byl dne 22. 6. 2011 sepsán protokol (ve spise je založen pod čj. OAM-35602-20/MC-

2010). Žalobce se vyjádřil tak, že zašle písemné vyjádření, které bylo správnímu orgánu doručeno dne 30. 6. 2011 a je ve spise založeno pod čj. OAM-35602-27/MC-2010. Žádné jiné podklady ani důkazy správní orgán neshromažďoval, tvrzení, že spisový materiál byl ze strany správního orgánu dále rozšiřován, není pravdivé. S ohledem na skutečnost, že po seznámení se s podklady pro rozhodnutí spisový materiál doplňoval pouze žalobce (a to vyjádřením, jehož obsah z povahy věci znal), nebylo nutné jej znovu s podklady seznamovat, jak vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2013, čj. 1 As 54/2013 - 50. Správní orgán prvního stupně proto ve věci vydal rozhodnutí.

Podle názoru žalované, napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád stanoví pro odůvodnění rozhodnutí v § 68 odst. 3. Žalovaná přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se vypořádala s námitkami a vyjádřeními žalobce a z jakých důvodů je považovala za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídila při hodnocení jednotlivých důkazů.

Žalovaná byla přesvědčena, že všechny podklady pro rozhodnutí ve svém souhrnu dostatečně prokazují závěr, že žalobce se dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu tím, že účelově uzavřel manželství s L.M. Rozhodnutí je přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého i rodinného života žalobce. Při srovnání jeho úmyslného jednání a nedostatku respektu k českým zákonům na straně jedné a následků, které rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu může mít do jeho života na straně druhé, je zásah do jeho života přiměřený.

Žalovaná zdůraznila, že napadeným rozhodnutím nebyl žalobci vysloven zákaz pobytu na území, není zbaven rodičovských práv a povinností ani povinností dostát svým smluvním závazkům. Napadeným rozhodnutím mu bylo pouze zrušeno nejvyšší pobytové oprávnění, které získal zneužitím institutu rodinného práva. Navíc, z jeho účelového manželství se nevytvořila žádná fungující rodina ani nevnikly žádné trvalé vazby, které by mohly vyloučit následek zjištěného obcházení zákona, tedy na základě kterých by zrušení povolení k trvalému pobytu znamenalo nepřiměřený zásah do jeho života.

Žalovaná vyslovila přesvědčení, že skutkový stav byl zjištěn řádně a v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí. Žalobce na území pobýval a potvrzení o oprávněnosti pobytu na území mu bylo vystaveno dne 18. 4. 2006 za účelem sňatku s nevěstou A.V., ke kterému ale nedošlo, protože si přibližně o měsíc později vzal L.M. Všechny skutečnosti, ve kterých je spatřována účelovost uzavřeného manželství, jsou podrobně rozvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které žalovaná odkázala.

Správní orgány nebyly při rozhodování v důkazní nouzi a relevantní podklady pro rozhodnutí měly k dispozici, neboť rozhodným okamžikem pro posouzení účelovosti manželství je okamžik jeho uzavření motivace a okolnosti vedoucí k uzavření manželství, nikoliv kvalita dalšího manželského soužití. V tom žalovaná odkázala např. na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2010, čj. 5 As 14/2010 – 115, a Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2010, sp. zn. III. ÚS 1824/10.

Žalovaná dále tvrdila, že napadené rozhodnutí na str. 3 žádné úvahy o veřejném pořádku neobsahuje. K pojmu „veřejný pořádek“ se vyjádřil správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí. S tímto vyjádřením žalobce obsáhle polemizoval v odvolání (aniž by uplatnil námitku nesouladu výroku a odůvodnění rozhodnutí, jak to činí v žalobě) a žalovaná se s tímto jeho vyjádřením v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně vypořádala. Žalovaná dodala, že zmínka o veřejném pořádku v odůvodnění rozhodnutí Ministerstva vnitra nezpůsobuje jeho rozpornost, nesprávnost ani nezákonnost. Podle starší zákonné úpravy bylo účelové manželství považováno za jednání, které je podřaditelné pod pojem narušení veřejného pořádku. Podle současné právní úpravy se jedná o speciální důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu a v tomto smyslu bylo ve věci rozhodnuto.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud po provedeném jednání dospěl k závěru, že **žaloba je v bodech [3] a [5] důvodná**, zatímco v bodech [1], [2] a [4] byla shledána nedůvodnou. O jednotlivých žalobních bodech soud uvážil následovně.

Ad bod [5]

Podle § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, Ministerstvo vnitra rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.

Stran tohoto žalobního bodu soud nejprve obrátil pozornost na významné okolnosti zachycené ve správním spisu.

Není sporu o tom, že žalobce pobýval v České republice na základě různých pobytových oprávnění od roku 2004. Podle sdělení Městského úřadu Cheb (ze dne 14. 4. 2006, zn. MA 607/2006) hodlal žalobce uzavřít dne 22. 4. 2006 sňatek s A.V., podle sdělení Městského úřadu Františkovy Lázně (ze dne 15. 5. 2006, zn. Ma/2006) pak žalobce požádal tento úřad o uzavření manželství s L.M. K tomu mělo dojít dne 22. 5. 2006.

Dne 7. 10. 2005 pak nabyl právní moci rozsudek Okresního soudu v Chebu ze dne 11. 8. 2008, čj. 20 C 150/2008 – 24, kterým bylo žalobcovo manželství s L.M. rozvedeno.

Dne 9. 9. 2010 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení ze dne 31. 8. 2010, čj. OAM-35602-1/MC-2010, kterým s ním Ministerstvo vnitra zahájilo řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to z důvodu účelového sňatku. V řízení byli vyslechnuti žalobce, A.V. a L.M.

Žalobcova výpověď byla zachycena v protokolu o výsledku ze dne 1. 10. 2010, čj. OAM-35602-9/MC-2010. V.M. mj. vypověděl, že s L.M. se oženil dne 22. 5. 2006, když se znali devět měsíců před uzavřením sňatku a asi půl roku spolu bydleli. L.M. měla z předchozího vztahu dítě a situace, dle žalobce, proto nebyla snadná. Žalobce dále uvedl, že s A.V. se seznámil, když hlídal „jejich bar ve Vojtanově“. Na otázku, aby vysvětlil, proč požádal o sňatek s paní V., odpověděl: „*To ona chtěla. Chtěli jsme uzavřít manželství s ní. Ona chtěla více, ale já jsem už byl s bývalou manželkou s paní M.*“. Nakonec se rozhodl oženit se právě s ní. K dotazu, proč nejprve požádal matriku Městského úřadu Cheb o sňatek s paní V., aby si měsíc poté vzal paní M., žalobce odpověděl: „*To vám nemůžu vysvětlit, protože k tomu prostě tak došlo. A. chtěla, abych s ní žil. Ale miloval jsem L.M.*“. Stran konce manželství s L.M. vypověděl, že se jim do života „míchal“ její bývalý přítel, který je, podle žalobcových slov, stále pronásledoval.

Žalobce rovněž vypověděl, že v době uskutečnění výsledku byl ženatý s V.K. (přibližně dva roky), s níž má dvě děti. Se stávající manželkou se žalobce seznámil na Ukrajině v době, kdy byl ještě ženatý s L.M. Zhruba po půlroční až roční známosti se jim narodilo první dítě. Po žalobcově návratu zpět do ČR si s V.K. volali, ona pak začala do České republiky i jezdit. To ale bylo v době, kdy byl žalobce již rozvedený.

Svěddecká výpověď L.M. se uskutečnila rovněž dne 1. 10. 2010 a byla zachycena do protokolu o svědecké výpovědi čj. OAM-35602-10/MC-2010. Ke známosti s žalobcem svědkyně uvedla, že se poznali v bistru u její kamarádky přibližně na konci roku 2005. Před svatbou spolu žili devět nebo deset měsíců, svatba samotná proběhla pouze se svědky, přítomna byla i nevěstina matka. Kvůli dceři si L.M. ponechala své původní příjmení. Po svatbě manželé bydleli u matky nevěsty, která tam ovšem měla problémy se svým bývalým přítelem. Proto se pak manželé odstěhovali do žalobcova bytu, protože je bývalý přítel L.M. stále obtěžoval. Zhruba měsíc až dva před rozvodem již svědkyně bydlela zpět u své matky.

Správní orgán se svědkyně rovněž dotázal na to, zda zná A.V. Svědkyně odpověděla, že nikoliv. Nevěděla, proč se žalobce měsíc před jejich svatbou pokusil oženit právě s A.V. Nic jí o tom neřekl. Na přímou otázku, zda dostala za svatbu s žalobcem nějaké peníze, L.M. odpověděla: „*Ne. Nedostala*“.

Na dotaz, proč se manželé rozvedli, svědkyně odpověděla: „*Když jsem si ho vzala, tak dceři nebyly ještě ani dva roky, ale bývalý manžel chtěl mít také miminko a já ještě ne. Hrál v tom také svou roli otec L.M., L.T. Udělalo to také své rozbroje*“. Závěrem svědkyně konstatovala, že se s žalobcem i nadále stýká a kdyby nyní neměl děti, tak by s ním chtěla i nadále žít. Nechce však rozvracet rodinu a vztah otce a dětí. Žalobce je ale jedinou oporou, kterou L.M. má.

A.V. vypovídala před správním orgánem dne 18. 10. 2010 (Protokol o svědecké výpovědi čj. OAM-35602-14/MC-2010). Uvedla, že se s žalobcem poznala někdy v roce 2004 nebo 2005, kdy měla provozovnu ve Vojtanově a on tam pracoval jako člen ochranky. Nežili spolu, navštěvovali se, ale chtěli se vzít, protože to, podle slov svědkyně, „z obou stran přišlo“. Svědkyně se ale se svým záměrem svěřila známé a ta jí řekla, že žalobce má ještě někoho jiného. A.V. nevěděla, že se žalobce oženil s L.M. tuto ženu neznala a žalobce neviděla (ani s ním nebyla v kontaktu) od té doby, co zrušila jejich svatbu. Na závěr konstatovala, že se dlouho znali, měli k sobě blízko a svatba měla zabránit tomu, aby byli odloučení. Kategoricky odmítla, že by šlo o sňatek za peníze, žalobce ji nikdy nic takového neslibil.

Ministerstvo vnitra stran tvrzené účelovosti žalobcova manželství uvedlo v prvoinstančním rozhodnutí toto: „(...) Z obsahu spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že se cizinec dopustil účelového obcházení zákona, v tomto případě účelového sňatku, a to s jediným cílem zajistit si trvalý pobyt na území České republiky. Dle zjištěného má správní orgán za jednoznačně prokázané, že cizinec pobýval v ČR do 4. 12. 2004 na základě povolení k pobytu z důvodu účasti v právnícké osobě. Poté ode dne 1. 4. 2005 (...) do 31. 12. 2005 pobýval v ČR na základě víz strpění. Dne 26. 12. 2005 z ČR odcestoval přes hraniční přechod Český Těšín-Chotěbuz. Do ČR se vrátil dne 13. 2. 2006 přes stejný hraniční přechod na základě víza do 90 dnů uděleného na základě pozvání matky účastníka řízení. Dne 14. 4. 2006 obdržel účastník řízení potvrzení MÚ Cheb o tom, že dne 22. 4. 2006 hodlá uzavřít manželství s paní A.V. Dne 15. 5. 2006 obdržel cizinec potvrzení o tom, že dne 22. 5. 2006 hodlá uzavřít sňatek na MÚ Františkovy Lázně s paní L.M. Tedy v rozmezí 1 měsíce cizinec oznámil 2 svatby s různými nevěstami, navíc první svatba se měla konat pouhé 2 měsíce po jeho příjezdu do ČR. Součástí spisového materiálu jsou i protokoly o výsledku, a to jak účastníka řízení, tak jeho bývalé manželky, a dále protokol o výsledku svědka paní V., se kterou měl cizinec uzavřít sňatek 22. 4. 2006. Cizinec do protokolu uvedl, že se svojí bývalou manželkou L.M. se seznámil zhruba 9 měsíců před sňatkem a zhruba půl roku před svatbou spolu již žili. K tomu správní orgán dodává, že cizinec dne 26. 12. 2005 vycestoval z ČR a do ČR se vrátil až dne 13. 2. 2006 na pozvání své matky. Jako předpokládané místo pobytu uvedl Brno. Dle Cizineckého informačního systému CIS byl cizinec navíc ode dne 1. 4. 2005 hlášen k pobytu v Brně (...). Ode dne 28. 4. 2006 je cizinec hlášen k pobytu na adrese Palackého 1567, Cheb. Cizinec na dotaz, kdo je A.V., odpověděl, že neví. Na přímý dotaz, zda ji zná, odpověděl, že A. zná, ale neví, že se jmenuje V. Seznámili se tak, že ji hlídal bar ve Vojtanově, dělal u ochranky. Na dotaz, proč požádal o sňatek, účastník řízení uvedl, že to chtěla ona. Chtěli uzavřít manželství, ale ona chtěla více a cizinec už v té době byl se svojí bývalou manželkou L.M. Dále se správní orgán účastníka zeptal, proč tedy požádal o sňatek na MÚ Cheb. Účastník řízení odpověděl, že to vysvětlit nemůže, protože k tomu prostě tak došlo. A. chtěla, aby s ní žil, ale on miloval L.M. Správní orgán dodává, že vyjádření účastníka v tomto směru považuje za ryze účelové a nevěrohodné, neboť je jednoznačně prokázáno na základě listinných důkazů, že cizinec požádal na MÚ Cheb o sňatek dne 14. 4. 2004 a potvrzení o podané žádosti vydal MÚ Cheb jako podklad pro ženicha pro vydání potvrzení o oprávněnosti pobytu na území ČR. Dne 18. 4. 2006 bylo účastníku řízení vydáno potvrzení o oprávněnosti pobytu cizince na území za účelem sňatku. Je tedy zarážející tvrzení cizince, že sňatek chtěla paní V. a účastník řízení vlastně nevěděl, jak k žádosti o sňatek došlo. Rovněž tato skutečnost je v rozporu s tvrzením, že v době plánovaného sňatku se už ženit nechtěl,

protože již byl se svojí bývalou manželkou L.M. Správní orgán dále poukazuje i na vyjádření cizince, kde uvádí, že pracoval jako člen ochranky baru paní A.V.. Z výše uvedeného a rovněž z vyjádření cizince je zřejmé, že (...) v době, kdy mu byla opakovaně udělena víza strpění na základě lékařské zprávy, pracoval jako člen ochranky v baru. V rámci výsledku svědka uvedla do protokolu (...) L.M., že se s účastníkem řízení seznámili v baru na konci roku 2005. Správní orgán opět podotýká, že dne 26. 12. 2005 cizinec z ČR odcestoval a do ČR se vrátil dne 13. 2. 2006. Dále svědkyně uvedla, že (...) před svatbou spolu měli žít devět nebo 10 měsíců. K tomu správní orgán opět podotýká, že cizinec dne 26. 12. 2005 vycestoval z ČR a do ČR se vrátil až dne 13. 2. 2006 na pozvání své matky. Jako předpokládané místo pobytu uvedl Brno. (...) Svědek na dotaz kdo je A.V. odpověděl, že neví a rovněž neví nic o tom, že měsíc před jejich svatbou měl účastník řízení nahlášenu svatbu s jinou ženou. Dále byl proveden výslech svědka A.V. Svědkyně odpověděla, že účastníka řízení zná z doby, kdy měla bar ve Vojanově a jmenovaný tam dělal ochranku. Kdy to bylo, neví přesně, rok 2004 nebo 2005. Spolu nikdy nežili, pouze se navštěvovali. Ohledně plánované svatby svědek vypověděl, že ten impuls přišel z obou stran a oba se chtěli brát. Ke svatbě nedošlo, neboť svědkovi bylo sděleno, že účastník řízení má mít ještě někoho jiného. O následném sňatku s L.M. jí nebylo nic známo. Od zrušení jejich svatby účastníka řízení neviděla. Správní orgán doplňuje, že manželství účastníka řízení a L.M. bylo dne 7. 10. 2008 pravomocně rozvedeno. V rozsudku se uvádí, že každý z manželů má nového partnera a účastník řízení rovněž tříměsíční dítě s novou partnerkou. Manželům se za trvání manželství žádné děti nenarodily. Správní orgán dodává, že cizinec se dne 25. 10. 2008 oženil se svojí stávající manželkou K.V., se kterou má 2 nezletilé děti. (...) Dcera se narodila za doby trvání manželství a rovněž i početí proběhlo v době, kdy byl cizinec ženatý s p. L.M. Na základě výše uvedeného má správní orgán za jednoznačně prokázané, že sňatek byl účelový s cílem zajistit cizinci povolení k trvalému pobytu. Dle zjištěného má správní orgán za to, že cizinec zneužil víza strpění k tomu, aby zůstal v ČR. Jak sám uvedl, víza strpění obdržel na základě lékařské zprávy, přesto jak sám rovněž uvedl, pracoval jako ochranka v baru. Nicméně pobyt cizince na území na základě udělených víz strpění není předmětem tohoto řízení. S ohledem na výše uvedené má správní orgán za prokázané, že sňatek byl účelový, a to i přes tu skutečnost, že cizinec ani svědci tuto skutečnost přímo nepotvrdili. (...) Správní orgán doplňuje, že manželství sloužící k obcházení pravidel zákona o pobytu cizinců je třeba označit za narušení veřejného pořádku, neboť je uzavíráno s jiným cílem, než odpovídá tomuto institutu definovanému v zákoně o rodině. (...) Správní orgán dodává, že účastník řízení jednoznačně uzavřel sňatek pouze s cílem získat povolení k trvalému pobytu, což má správní orgán za prokázané.“

Žalovaná pak v napadeném rozhodnutí konstatovala následující: „(...) Komise souhlasí s Ministerstvem vnitra, že odvolatel se dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu účelovým uzavřením manželství s L.M. Tento závěr vyplývá z podkladů založených ve spise, Komise neshledala žádné pochybení Ministerstva vnitra při hodnocení všech důkazů, každého zvlášť i v jejich vzájemné souvislosti. (...) Určité vodítko k tomu, jaké okolnosti mohou vést k závěru, že manželství je účelové, dává rezoluce Rady ES ze dne 4. 12. 1997 o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových sňatků. Rozhodným okamžikem pro posouzení „účelovosti“ je okamžik uzavření manželství a posuzuje se motivace a okolnosti vedoucí k uzavření manželství, nikoliv kvalita manželského soužití. K tomuto závěru dospěl i Městský soud v Praze ve svém rozsudku čj. 5 Ca 64/2007 - 95 ze dne 28. 12. 2009, ve kterém uvedl, že: „následný vývoj událostí není pro věc tak

podstatný, je totiž třeba hodnotit důvody, které (odvolatele) k uzavření manželství vedly (...), tvořit rodinu a společně vychovávat dítě mohou osoby různých státních občanství, které spojují vzájemné citové vazby, i bez povolení k trvalému pobytu; nejde tedy o podmínku, bez níž by partnerský či manželský svazek nemohl plnit svou funkci.“ S tímto názorem se ztotožnil Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí čj. 5 As 14/2010 - 115 ze dne 23. 4. 2010 při posuzování kasační stížnosti proti citovanému rozhodnutí Městského soudu v Praze a následně i Ústavní soud ve svém usnesení sp. zn.: III. ÚS 1824/10 ze dne 30. 9. 2010.

K námitce odvolatele Komise uvádí, že shodná výpověď jeho a L.M. že se před uzavřením manželství znali devět měsíců a bydleli spolu asi půl roku před sňatkem, v daném případě nemá vliv na správný závěr, že toto manželství bylo uzavřeno účelově. Výpovědi, byť shodné, jsou vyvráceny dalšími skutečnostmi, které byly v řízení zjištěny. L.M. při výsledku dne 1. 10. 2010 uvedla, že s odvolatelem se seznámila přibližně na konci roku 2005. Odvolatel byl oprávněn na území pobývat v období od 1. 4. 2005 do 30. 9. 2005 a od 5. 10. 2005 do 31. 12. 2005 na základě opakovaně udělovaných víz strpění. Dne 26. 12. 2005 z území odcestoval a dne 13. 2. 2006 se vrátil na základě pozvání své matky. Jako předpokládané místo pobytu uvedl Brno (nikoliv Cheb, kde bydlí L.M.). Dne 15. 5. 2006 Městský úřad Františkovy Lázně vystavil potvrzení, že odvolatel a L.M. požádali o uzavření manželství, obřad byl vykonán dne 22. 5. 2006. Na svatbě byla přítomna pouze matka a bratr L.M. a druhý svědek, odvolatelova matka na svatbě nebyla. Na svatební cestě nebyli, paní M. si ponechala původní příjmení. Odvolatel požádal o udělení povolení k trvalému pobytu bezprostředně po uzavření manželství, povolení k trvalému pobytu mu bylo vydáno dne 21. 6. 2006. Z manželství se nenarodilo žádné dítě, L.M. i odvolatel mají děti s jinými partnery. Toto manželství bylo pravomocně rozvedeno dne 7. 10. 2008. Odvolatel krátce poté dne 25. 10. 2008 uzavřel manželství s paní V.K., (...) se kterou má dvě nezletilé děti (I.M. se narodila v době, kdy odvolatel byl ženatý s L.M.) (...). Další okolností, která nasvědčuje na účelovost uzavřeného manželství, je skutečnost, že odvolatel dne 22. 4. 2006, tj. měsíc před uzavřením manželství s L.M. (a v době, kdy spolu údajně již bydleli) hodlal uzavřít manželství s A.V. (...). To odvolateli potvrdil Městský úřad Cheb - matrika jako podklad pro vydání potvrzení o oprávněnosti jeho pobytu na území. Přitom odvolatel při výsledku dne 1. 10. 2010 na otázku „kdo je paní A.V.“, odpověděl, že neví, a z jakého důvodu požádal o uzavření manželství s touto osobou, vysvětlit nedovedl. Na základě tohoto potvrzení mu bylo dne 18. 4. 2006 (tedy cca 1 měsíc před potvrzením, že hodlá uzavřít sňatek s paní M.) vydáno potvrzení o oprávněnosti pobytu cizince na území za účelem sňatku s A.V. Výše uvedené okolnosti ve svém souhrnu prokazují, že odvolatel účelově uzavřel manželství s L.M. s cílem získat povolení k trvalému pobytu. Námitka odvolatele není důvodná.“.

Soud je přesvědčen, že správním orgánům se nepodařilo prokázat, že žalobce uzavřel účelové manželství s L.M.

Ministerstvo vnitra ve svém rozhodnutí především obsáhle citovalo pasáže z protokolů o výsleších (výpovědi) žalobce, L.M. a A.V., přičemž za skutečnosti prokazující účelovost uzavřeného manželství považovalo Ministerstvo předně to, že žalobce v rozmezí jednoho měsíce oznámil dvě svatby s různými nevěstami, navíc první svatba se měla konat pouhé dva měsíce po jeho příjezdu do ČR.

Soud takový názor nesdílí. To, že se žalobce hodlal během jednoho měsíce oženit s dvěma různými nevěstami, je jistě podivné, zejména z hlediska vnímání sňatku jakožto určitého završení hlubokého (a zpravidla déle trvajících) citového vztahu dvou lidí, ale rozhodně neprokazuje účelovost manželství s L.M. Takové věci se v životě prostě stávají. Úvahy prvoinstančního správního orgánu nejsou v tomto směru už vůbec podpořeny zjištěním, že žalobce měl po návratu do ČR hlášený pobyt v Brně, zatímco L.M. v Chebu. Skutečnost, že žalobce neznal příjmení A.V. by mohla ukazovat na snahu uzavřít účelové manželství s ní, ale nikoliv s L.M. I to, že žalobce spolu s A.V. požádali o uzavření manželství, ačkoliv on, podle jeho tvrzení, v té době již miloval L.M., by spíše svědčilo o účelovosti možného sňatku s A.V., ne tak s L.M. A konečně, fakt, že žalobcova dcera, kterou má s V.K., byla počata a narodila se za doby trvání žalobcova manželství s L.M., je možné hodnotit jako určitou žalobcovu partnerskou nestálost, ale neprokazuje to (tím méně jednoznačně), že si vzal L.M. s cílem obejít zákony ČR a získat trvalý pobyt.

Přesvědčivou argumentaci nepředložil v tomto směru ani žalovaný správní orgán v napadeném rozhodnutí. Komise se zcela ztotožnila se závěry Ministerstva vnitra a její vlastní argumentace je poněkud chatrná. Opět se totiž odkázala především na obsahy výpovědí (tedy stejný postup, jaký zvolil prvoinstanční správní orgán), aniž by ovšem vyjevila přesvědčivé skutečnosti prokazující účelovost žalobcova sňatku. Soud si je vědom, že je velmi obtížné spolehlivě prokázat takové jednání (obcházení zákona), ale nemůže se spokojit s tím, že žalovaná je s to (krom důvodů uvedených Ministerstvem vnitra, které aprobovala) označit za účelově uzavřený sňatek takové manželství, v němž se během dvou let nenarodily žádné děti, kde novomanželé nebyli na svatební cestě, kde si nevěsta ponechala své původní příjmení, kde se žalobcova matka nezúčastnila synovy svatby a které bylo po dvou letech rozvedeno. Takových manželství jsou možná stovky. Naopak, zcela bez povšimnutí zůstala záporná odpověď L.M., zda za sňatek s žalobcem získala (od něho) nějaký finanční profit. Časové údaje ve výpovědích žalobce a L.M. ohledně délky jejich společného bydlení před sňatkem (vzhledem k uváděné době jejich seznámení se, době žalobcova vycestování z ČR v roce 2005, jeho návratu v roce 2006 a datem svatby), kde se období šesti, resp. devíti až desíti měsíců jeví přinejmenším jako nevěrohodné (co do délky), mohou sice vzbuzovat určité pochybnosti, ale rozhodně nejsou důkazem o účelově uzavřeném sňatku.

Shrnuto, žalobní námitka byla důvodná, protože skutková zjištění správních orgánů jsou nedostatečná pro závěr o účelovosti žalobcova jednání a obcházení zákona.

Ad bod [3]

Podle § 174a zákona o pobytu cizinců, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Judikatura krajských správních soudů i Nejvyššího správního soudu je v případě posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí vydaných podle zákona o pobytu cizinců velmi bohatá. Za všechny považuje krajský soud významné zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, čj. 9 Azs 137/2014 – 47 (k dispozici na www.nssoud.cz). V něm dospěl kasační soud mj. k těmto závěrům: „(...) *Přiměřeností zásahu do soukromého nebo rodinného života se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již opakovaně zabýval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012 - 29; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 - 60, zejména bod 23; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008 - 75). V této oblasti existuje i bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech v cizineckých věcech (z novější judikatury Evropského soudu pro lidská práva srovnej např. *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; *Nunez proti Norsku*, rozsudek, 28. 6. 2011, č. 55597/09, § 70; *Konstantinov proti Nizozemsku*, rozsudek, 26. 4. 2007, č. 16351/03, § 52; či *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58; blíže viz *Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 958-959). Podle výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince [srov. zejména *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58]. **Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud již ve své dřívější judikatuře – například v rozsudku ve věci sp. zn. 8 As 68/2012, uvedl, že „je považuje – po patřičné úpravě – za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců in fine vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech.“ Totéž lze vztáhnout i k § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.“****

V rozsudku ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012 – 39, pak Nejvyšší správní soud mj. konstatoval, že „**přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu** (či rozhodnutí o správním vyhoštění) **je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení**

povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, čj. 7 As 112/2011-65; či nálezn Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11)“.

Ministerstvo vnitra stran přiměřenosti zásahu rozhodnutí do žalobcova soukromého života uvedlo toto (str. 3 a 4 prvoinstančního rozhodnutí): „(...) Správní orgán dodává, že zrušení povolení k trvalému pobytu výše jmenovanému cizinci je zásahem do jeho soukromého nebo rodinného života, avšak není zásahem nepřiměřeným. Správní orgán konstatuje, že v prosinci 2004 byl cizinci ukončen dlouhodobý pobyt z důvodu zániku účelu pobytu, od 1. 4. 2005 do 26. 12. 2005 kdy z ČR odcestoval, pobýval v ČR na základě víza strpění. Do ČR se vrátil až dne 13. 2. 2006 na turistické vízum na základě pozvání jeho matky a poté se dne 22. 5. 2006 v ČR oženil. Z toho důvodu délka pobytu cizince v ČR neznamená, že by vydané rozhodnutí mělo nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Rozhodnutí nemá nepřiměřený dopad do soukromého nebo rodinného života cizince i z toho důvodu, že cizinec může dál v ČR pobývat v rámci jiného druhu pobytu. Tímto správním rozhodnutím nedochází k absolutnímu zákazu pobytu cizince v ČR do budoucna, ale pouze k odebrání nejvyššího bytového oprávnění, které může cizinec v ČR získat a to z toho důvodu, že bylo získáno obcházením českých zákonů uzavřením účelového sňatku, což má správní orgán na základě výše uvedeného za jednoznačně prokázané. Z tohoto důvodu nelze považovat rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu za nepřiměřené s ohledem na jeho dopad. Cizinec získal povolení k trvalému pobytu dne 21. 6. 2006 obcházením českých zákonů a tento pobyt je od samého počátku nezákonný, proto nelze považovat rozhodnutí za nepřiměřené svým dopadem z důvodu déle trvajícího pobytu cizince na území ČR. Správní orgán dodává, že v daném případě ani zjištěné rodinné vazby cizince na území neznamenají nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života. Nezletilé děti cizince mají pouze podanou žádost o trvalý pobyt za účelem sloučení, přičemž jim už v minulosti byla žádost o trvalý pobyt pravomocně zamítnuta a v současné době pobývají na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu s platností do 19. 4. 2012. Nezletilé děti mají rovněž podanou žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu. Rovněž manželka cizince má povolení dlouhodobý pobyt za účelem sloučení do 19. 4. 2012 a podanou žádost o prodloužení pobytu. Zrušením povolení k trvalému pobytu cizinci nezaniká možnost požádat si o jiný druh pobytu, pokud splní zákonem stanovené podmínky, tak jak již uvedeno výše. Rovněž ta skutečnost, že na území ČR žije matka cizince, která má v současné době udělené české občanství, neznamená, že by v daném případě rozhodnutí nepřiměřeným způsobem zasáhlo do soukromého nebo rodinného života. Podstatné pro posouzení dopadu je to, že cizinec může pobývat v ČR i nadále, jen si musí jiným způsobem upravit pobyt. Správní řízení je vedeno z důvodu odejmutí bytového oprávnění, které cizinec získal neoprávněně, a nikoli, aby bylo cizinci zamezeno i nadále zůstat v ČR. Na základě výše uvedeného dospěl správní orgán k závěru, že vydané rozhodnutí sice určitým způsobem zasáhne do soukromého nebo rodinného života cizince, avšak tento zásah v žádném případě nelze považovat za zásah nepřiměřený. Vydané rozhodnutí je zcela přiměřené okolnostem případu a zjištěným skutečnostem. Správní orgán dodává, že žádné další vazby a skutečnosti mající vliv na posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života nejsou správnímu orgánu známy. Zmocněný zástupce se vyjádřil pouze ke zjištěným skutečnostem ohledně účelového jednání účastníka řízení. Správní orgán dále konstatuje, že při rozhodování

v uvedené věci vycházel i z ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, aby vydané rozhodnutí bylo v souladu s veřejným zájmem. Ve veřejném zájmu rozhodně není, aby na území ČR pobýval cizinec s uděleným povolením k trvalému pobytu, který toto povolení získal obejitím českých zákonů na základě účelového sňatku. (...) Což neznamená, že cizinec nemůže dále pobývat v České republice na základě jiného pobytového statusu, jak je již uvedeno výše.“.

Žalovaná pak k témuž vyjevila následující (str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí): „(...) Komise uvádí, že napadené rozhodnutí znamená zásah do soukromého a rodinného života odvolatele, s přihlédnutím ke všem okolnostem případu se však nejedná o zásah nepřiměřený. Účelovost uzavřeného manželství byla prokázána, jak uvedeno výše. Pro posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života odvolatele jsou podle názoru Komise rozhodně primárně rodinné vztahy, které si cizinec vytvoří na základě účelově uzavřeného manželství. Právě takové vztahy (nikoliv vztahy vytvořené mimo takové manželství) mohou zmírnit případnou tvrdost zákona a v případě prokázání účelového manželství zachovat cizinci nejvyšší pobytové oprávnění, které na základě nich nezákonným jednáním získal.

V projednávaném případě však žádný takový zásah zjištěn nebyl. Odvolatel získal povolení k trvalému pobytu na základě účelově uzavřeného manželství s L.M. Z jejich manželství se nenarodilo žádné dítě, manželství bylo pravomocně rozvedeno 7. 10. 2008, z výsledku paní M. vyplývá, že se s ním stýkala, jen když mu zavolala, odvolatel žádnou iniciativu, aby zůstali v kontaktu, nevyvíjel. Odvolatel tedy na území nemá žádné vazby, které by souvisely s účelovým manželstvím s L.M.

Zásah do života, který si odvolatel vytvořil teprve poté, co obcházel zákon s cílem získat nejvyšší pobytové oprávnění, na které by jinak neměl nárok, nelze považovat za nepřiměřený. Ministerstvo vnitra nepochybně ve svém závěru, že odvolatel může pobývat na území na základě jiných pobytových oprávnění, napadeným rozhodnutím mu není vysloven zákaz pobytu, je jen na něm, zda, případně jak si pobyt na území upraví. Komise k tomu uvádí, že odvolatel může na území pobývat na základě povolení k dlouhodobému pobytu, nebo svoji matku (V.P., která nabyla české státní občanství) navštěvovat na základě víz, na která zde pobýval před uzavřením účelového manželství.

Komise neshledala nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ani v souvislosti s dalšími rodinnými vazbami odvolatele. Jeho současná manželka V.K. má podanou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu (na základě kterého na území již pobývala). Děti odvolatele V.M. a I.M. (které mají rovněž podanou žádost o povolení k dlouhodobému, resp. trvalému pobytu) se mohou sloučit se svojí matkou (stejně jako odvolatel) podle ustanovení § 12a zákona o pobytu cizinců, když právě k tomuto účelu uvedené ustanovení slouží.

K námitce odvolatele Komise dodává, že je nepřípustné, aby další osoby těžily z jeho podvodného jednání a sloučením s ním usilovaly o nejvyšší pobytové oprávnění, které odvolatel sám získal zneužitím institutu rodinného práva. Na podporu uvedeného názoru Komise uvádí, že již z dob římské o práva platí zásada (...), podle níž nikdo nemůže mít prospěch ze své vlastní nepoctivosti.

Rovněž ani skutečnost, že odvolatel na území pracuje nebo má dluhy, neznamená nepřiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do jeho života. Napadené rozhodnutí mu totiž nebrání své závazky plnit. A v případě, že by se odvolatel rozhodl území opustit, nebyla by porušena ani jeho rodičovská práva, protože např. Úmluva o právech dítěte (...) pamatuje na styk dětí s rodiči v případech, kdy rodiče dětí pobývají na území různých států. (...) Nepřiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného odvolatele nebyla shledána ani s ohledem na judikaturu českých soudů.“.

Soud je toho názoru, že správní orgány obou stupňů pochybily, když stran posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí dostatečně nerespektovaly situaci (především nový sňatek, narozené děti, hlubší sžití se s českým prostředím a z doby minulé přetrvávající osobní vazby k žalobcově matce), která tu byla v době jejich rozhodování, tedy v letech 2012 a 2013.

Ministerstvo vnitra i Komise v rozhodnutích konstatují, že na území České republiky legálně pobývají žalobcova manželka, dvě děti a matka (ta má dokonce naše občanství), ovšem nic z toho, podle správních orgánů, neznamená, že by zrušení žalobcova trvalého pobytu znamenalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života. Budiž, pak je ale nezbytné, aby se žalobce (potažmo soud) dozvěděl, jakým způsobem správní orgány k takovým závěrům došly.

Nic takového se nestalo.

Z rozhodnutí není vůbec zřejmé, jakým způsobem byl hodnocen dopad rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života ve světle většiny výše uvedených kritérií. To vynikne zejména vzhledem k tomu, že správní orgány vůbec nepostavily na jisto, že z žalobcovy strany došlo k obcházení zákona a k uzavření účelového sňatku, a dále ve vztahu k době, která uplynula od údajného porušení zákona (2006) do okamžiku rozhodnutí správních orgánů (2012, resp. 2013). Zcela mylný je pak názor žalované hodnotící především vazby, které si žalobce vytvořil sňatkem s L.M., přičemž „*zásah do života, který si odvolatel vytvořil teprve poté, co obcházel zákon s cílem získat nejvyšší pobytové oprávnění, na které by jinak neměl nárok, nelze považovat za nepřiměřený.*“. Jak soud již uvedl, těžištěm posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do žalobcova života mělo být období v letech 2012 a 2013, nikoliv doba šest (sedm) let předtím. Rovněž tvrzení, že „*cizinec může pobývat v ČR i nadále, jen si musí jiným způsobem upravit pobyt*“, je velmi zjednodušující, neboť žalobce si v žádném případě sám svůj pobyt na území České republiky upravit nemůže, může o to jen požádat. To ale ještě neznamená, že mu bude žádaný pobytový status udělen.

I tato žalobní námitka byla proto důvodná, neboť závěry správních orgánů týkající se přiměřenosti dopadu rozhodnutí jsou místy chybné nebo nedostatečné a ve vztahu k některým parametrům pak absentují zcela (viz výše).

Ad bod [1]

Stran této námitky soud primárně vycházel ze znění § 36 odst. 3 část věty před středníkem správního řádu, podle kterého nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí

Soud v tomto případě neshledal, že by došlo postupem správních orgánů k zásahu do žalobcových veřejných subjektivních práv.

Není sporu o tom, že žalobce byl výzvou ze dne 15. 6. 2011, čj. OAM-35602-19/MC-2010, vyzván prvoinstančním správním orgánem k vyjádření se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. To žalobce učinil dne 22. 6. 2011 (protokol čj. OAM-35602-20/MC-2010), když si vyhradil desetidenní lhůtu k zaslání písemného vyjádření. Toto vyjádření (ze dne 29. 6. 2011) bylo Ministerstvu vnitra doručeno dne 30. 6. 2011. Prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno dne 4. 4. 2012.

Ze správního spisu však není patrné nic, co by dokládalo žalobcem tvrzené „aktivní pokračování správního orgánu v procesu dokazování a doplňování spisového materiálu“ v době mezi žalobcovým seznámením se s podklady pro vydání rozhodnutí a vydáním prvostupňového, resp. napadeného rozhodnutí. Ostatně, ani žalobce toto své tvrzení nikterak nekonkretizoval, neuvedl, jaké další důkazy byly v tomto období prováděny a o jaké listiny byl spis doplňován. Nelze tak, než souhlasit s konstatováním žalovaného uvedeným v jeho vyjádření k žalobě, totiž že spis byl, po výzvě ze dne 15. 6. 2011 a před vydáním obou rozhodnutí, doplněn pouze jedinou relevantní listinou, a to žalobcovým vyjádřením ze dne 29. 6. 2011. V takovém případě se pak ale nelze ztotožnit s tvrzením o dalším dokazování a doplňování spisu, potažmo s výtkou o porušení § 36 odst. 3 správního spisu.

Ad bod [2]

Ani tato námitka nebyla důvodná, a to pro její nekonkrétnost. Žalobce jakoby ustrnul uprostřed myšlenky a věty, když jediné, co v tomto bodu uvedl, bylo, že správní orgán je ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu povinen uvést v rozhodnutí informaci ohledně toho, jakým způsobem se vypořádal s návrhy účastníků řízení, a zvláště pak s vyjádřením k podkladům pro vydání rozhodnutí. Proti tomu jistě nelze nic namítat, avšak bez toho, že by žalobce alespoň nastínil, jakým způsobem správní orgány v jeho případě porušily ono ustanovení správního řádu, nelze takovou námitku posoudit, natož ji uznat jako důvodnou.

Ad bod [4]

Podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, Ministerstvo vnitra rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.

Podle § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, Ministerstvo vnitra rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, zejména pokud účelově uzavřel manželství

nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.

Žalobce touto námitkou tvrdil rozpor mezi výrokovou částí prvoinstančního rozhodnutí, kterým bylo žalobcovo povolení k trvalému pobytu zrušeno podle § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (což žalovaný správní orgán akceptoval), a závěrem vyjeveným Ministerstvem vnitra na str. 3 jeho rozhodnutí, podle něhož *manželství sloužící k obcházení pravidel zákona o pobytu cizinců, je třeba označit za narušení veřejného pořádku* [tedy důvodem ke zrušení povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců].

Soud takový žalobcův výklad považuje za nepřiměřeně kategorický.

Tento závěr by totiž bylo lze učinit pouze tehdy, pokud by bylo celé odůvodnění vystavěno na tom, že žalobce závažným způsobem narušil veřejný pořádek. Tak tomu ovšem není. Naopak, z odůvodnění obou rozhodnutí je bezpochyby zřejmé, že správní orgány obou stupňů spatřují důvod ke zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu v tom, že uzavřel účelové manželství, tedy důvod ve smyslu § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ona věta ze str. 3 prvoinstančního rozhodnutí je v rozporu s důvody výrokovými pouze tehdy, je-li vytržena z kontextu celého odůvodnění. A právě v tom soud spatřuje zmíněnou nepřiměřenost výkladu, v důsledku čehož dospěl k závěru, že ani tato námitka nebyla důvodná.

Vzhledem k uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení [§ 78 odst. 1 s. ř. s.] a současně vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Úkolem správních orgánů pak bude především jednoznačně prokázat žalobcovo protiprávní jednání spočívající v účelově uzavřeném manželství. A pokud takový závěr bezchybně vyargumentují, budou muset se stejnou pečlivostí posoudit a odůvodnit přiměřenost dopadu (případného) rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

[V] Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **16.342,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,- Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, žaloba a účast na jednání soudu dne 22. 7. 2015. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 2.142,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle

zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možností žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 22. července 2015

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková